

Suomi

Arkisto

MIKKO RIMMINEN

Lähetäjä: Piilotettu

Vastaanottaja: Piilotettu

Käsittelijä: Piilotettu

Luokitus/ Toimenpide: Mahdollinen riski/ Arkistoidaan käsittelyä varten

Rakas, näin viime yönä valaan. Seisoin kannella ja katsoin pimeää merta, josta yhtäkkiä kohosi mahtava, epämääräinen ja suihkuava möhkäle. Nopeasti se katosi.

Otuksen näkeminen tuntui, tiedätkö, jollain tavalla väärältä. Ja mikä kauheinta, tuo kaunis jättiläinen herätti minussa lähinnä ärtymystä.

Sillä yksinkertaisesti: Mitä helvettiä minä teen tällä loputtomalla merellä? Mitä helvettiä sinä teet keskellä loputonta avaruutta?

Mitä helvettiä?

- - -

Lähetäjä: Piilotettu

Vastaanottaja: Piilotettu

Käsittelijä: Piilotettu

Luokitus/ Toimenpide: Turvallisuusriski/ Arkistoidaan

Rakkaani, en edelleenkään kestä näiden viestien hitautta. En kestä aikaa joka perillemenoon kuluu, en kestä epämääräisiä viestinpuolikkaita joista ei saa mitään tolkkua, en kestä jonnekin avaruuteen katoilevia lähetyksiä.

En kyllä kestä oikein mitään muutakaan, niin kuin varmasti kuuluu. Jos nyt mitään kuuluu.

Täällä ei kerta kaikkiaan tapahdu mitään. *****n pinnalla tuskin tapahtuu itsessään mitään, mutta aseman lähes täydellinen virikkeettömyys tekee minusta melkein kivulloisella tavalla aistiherkän. Tämä on naurettavaa, mutta tiedät mitä tarkoitan sanalla "deprivaatio". En voi sanoa sitä niin kuin haluaisin; joku varmasti lukee tätä liikennettä.

On todella todella vaikea kestää tätä. Ei ihmistä ole valmistettu käsittelemään tällaisia välimatkoja.

En kyllästy sanomaan tätä: rakastan sinua.

- - -

Lähetäjä: Piilotettu

Vastaanottaja: Piilotettu

Käsittelijä: Piilotettu

Luokitus/ Toimenpide: Turvallisuusriski/ Keskeytetään, arkistoidaan

Päivän kohokohta: hytin kattoon tiivistynyt kosteus venyi yhdeksi pitkäksi pisaraksi, joka lopulta putosi suoraan otsalleni. Se tuntui, joltakin.

Äh. Tätä vain on tyystin mahdoton ymmärtää. Siis välimatkaa. Muutun päivä päivältä ärtyisämmäksi, ja välillä huomaan jopa ajattelevani että mitä sinä siellä luulet saavuttavasi, että mikä siinä nyt muka on niin hienoa, että enkö minä riitä ja niin edespäin.

Anteeksi. Ymmärrän ihan varmasti, ettei Aurikokunnasta ihan joka päivä löydetä jotakin keinotekoista rakennelmaa. Ja rakastan sitä, että sinulla oli rohkeutta lähteä. Mutt

- - -

Lähetäjä: Piilotettu

Vastaanottaja: Piilotettu

Käsittelijä: Piilotettu

Luokitus/ Toimenpide: Mahdollinen riski/ Arkistoidaan

Vaikuttaa vähän siltä, että viestiliikenteelle on alkanut tapahtua jotain. Tulevatkohan nämä ollenkaan perille?

Joka tapauksessa: rakastan.

- - -

Lähetäjä: Piilotettu

Vastaanottaja: Piilotettu

Käsittelijä: Piilotettu

Luokitus/ Toimenpide: Turvallisuusriski/ Arkistoidaan

Ei kuulu mitään. Mitähän siellä tapahtuu? Nyt on (vihdoin) vähän kiire, konehuoneessa on ollut joku harmiton tulipalo ja väki säntäilee ympäri laivaa, mutta yritän vielä sanoa sen mikä jäi viime viestissä kertomatta - se kun kesken kaiken jotenkin lähetti itse itsensä.

Koko matkaa on leimannut kyllä sellainen salamyhkäisyys, että en usko tämän tulevan läpi. Kun silloin lähtiessä yritin kertoa asiasta, tuli viesti suoraan takaisin. Mutta kun. Mutta kun.

Miten tämän siis sanoisi? Minulta loppuvat eväät. Ehkä vain sillä tavalla yksinkertaisesti, että meilläkin on täällä Maassa nyt sellainen. Joku vieras esine.

Kosmista vittuilua?

- - -

Lähetäjä: Piilotettu

Vastaanottaja: Piilotettu

Käsittelijä: Piilotettu

Luokitus/ Toimenpide: Idiolektinen/ Arkistoidaan purkamista varten

Rakas Hyperglysinemia (yritän nyt vain ikävääni kokeilla että mikä sana menee läpi). Rakas, rakas, rakas.

Haluaisin koko ajan puhua sellaisilla sanoilla kuin *****, ***** tai jopa *** - laske vain merkit - mutta kun tuntuu siltä että joku todellakin vaanii yhteyttä. Joku "meistä", tai sitten vain jokin Universumin Virallinen Rakkautentukahduttaja. Sellaisten edessä alkaa helposti hävettää.

Pakko tässä kai kuitenkin on vain yrittää olla jollakin tapaa edes kommunikaatioillusion varassa. Ehkä tästä tulee pelkkä päiväkirja. Maailmankaikkeuden puisevin sellainen.

Mutta ole kiltti, vastaa jotain. Jos vain kuulet.

Lähetäjä: Piilotettu
Vastaanottaja: Piilotettu
Käsittelijä: Piilotettu
Luokitus/ Toimenpide: Piilotettu

Tätä ikävystymistä. Tätä ikävystymistä!

Ja minä kun sentään joskus haaveilin pitkästä merimatkasta, siitä että voisi kynäillä keikkuvalla laivalla nipun suureellisia tai edes merihenkisiä runoja tai jotakin muuta ylevää. Mutta tämä: käytäviä, loputtomia käytäviä, konehuoneen samaan aikaan huolestuttavaa ja turvallista jyskytystä, umpimielisiä tutkijoita ja jotakin käsittämätöntä kieltä molottavia merimiehiä ja ennen kaikkea suolaisen meren painostavaa hajua ja kohinaa ja jatkuvaa, hakkaavaa läsnäoloa.

Läsnäoloa, läsnäoloa, läsnäoloa. Yksin.

Siis: tätä ikävystymistä. Joka päivä pitää käydä kolme kertaa syömässä jotain kamalaa muhennosta, ja joka päivä saa tuntea itsensä kolme kertaa ulkopuoliseksi ja pohjattoman yksinäiseksi. Kapteenin ja henkilökunnan mielestä tutkijaryhmä on lähinnä jokin ulkopuolinen häiriötekijä; ryhmän mielestä laivaväki puolestaan on vain joukko puoli-idiootteja, joiden pitäisi lähinnä palvella meitä.

Niinpä täällä sitten lähinnä kyräillään: kaikki aistivat, että jostakin suuresta on kysymys. Jokainen valtio, jokainen tutkija ja joka siunaaman statisti haluaa tietysti olla ensimmäinen. Eikä kukaan varsinaisesti tiedä että missä.

Lähetäjä: Piilotettu
Vastaanottaja: Piilotettu
Käsittelijä: Piilotettu
Luokitus/ Toimenpide: Ei luokkaa/ Palautetaan

Tätä ikävää.

Miten sen nyt voisi muuten sanoa? Sanat loppuvat ikävään. Asema on edelleen mykkä, yksityiskohdaton ja penseä, ruoka jotakin käsittämätöntä avaruushakkelusta. Kuinka ei-mikään voi olla näin ahdistavaa?

Tässä ikävässä on mahdollon uskoa, että olen - vihdoin - päässyt vieraan taivaankappaleen pinnalle. Käsittämättömän kauas. Käsittämättömän kauas arvaa vain kenestä. Ei tunnu erityisen juhlalliselta.

Ulkopuolelta ei yhäkään mitään. Asema on niin tiivis, että maailmankaikkeus tuolla (tai tietysti siellä) ulkopuolella olisi voinut hyvin lakata olemasta jo aikaa sitten. Oikeastaan täällä ei ole mitään, mikä voisi merkitä minulle jotakin.

Kirkasta, valkoista valoa. Terävää, luonteetonta ilmaa jossa leijuvasta tuoksusta voi käyttää ainoastaan sanaa "steriili". Kaikenlaista huminaa, kalketta, surrutusta, jurrutusta, joiden muodostamaa äänimattoa erehtyy vähän väliä luulemaan hiljaisuudeksi. Ja sitten yhtäkkiä - tai oikeammin jatkuvasti, täällä kun ei tosiaan ole juuri muuta tekemistä kuin maata sängyssä ja keskittyä *edes* tähän näivettävään aistiköyhyyteen - niin, sitten yhtäkkiä erottaa jonkin taustahuminasta poikkeavan äänen, jolloin kuulo tietysti alkaa metsästää kaikenlaista irtonaista. Ja äkkiä päässä jylisee oikeastaan yhtä lailla korvia, aivoja kuin ruumistakin moukaroiva sietämätön kakofonia.

Eikä tämä edes johdu olosuhteista. Pärjäisin täällä ihan hyvin ilman

rakkautta - ymmärrätkö. Tätä rakkautta.

Olisi helpompi ilman. Mutta sitä mahdollisuutta en loppujen lopuksi pysty edes kuvittelemaan.

Sano jotakin.

Lähetäjä: Piilotettu

Vastaanottaja: Piilotettu

Käsittelijä: Piilotettu

Luokitus/ Toimenpide: Mahdollinen riski/ Arkistoidaan editointia varten

Elämäni rakkaus, siellä jossakin. Alamme lähestyä Antarktista. Sinänsä matkaa on jäljellä vielä vaikka kuinka, mutta jokin uusi keskittyneisyys hohkaa nyt yhtä lailla ryhmästä kuin miehistöstäkin.

Jopa seinänaapurini Valeri, suupaltti venäläinen meribiologi jonka hermostuneita selontekoja vesistöjen pikkuväestä olen saanut kuulla uupumukseen asti, istui tänään lounaalla vaiti. Hymyili vain sisäänpäinkääntyneesti ja jollakin tapaa kiteytyneesti ja näytti miltei pelottavalla tavalla onnelliselta.

Tai sitten se olen vain minä. Ehkä olen menettänyt suhteellisuudentajuni. Meri viuhuu aluksen kannen yli vaakasuorana ja kovana, mutta silti tuntuu että laivan ympärille on laskeutunut jokin ihmeellinen, valkea hiljaisuus. Näen kyllä että rakenteisiin kerääntyy jatkuvasti raskasta, hyytävää jäätä jota nuo miehistön oudot, karvaiset menninkäiset hakkaavat irti minkä ehtivät, mutta oikeastaan en edes kuule toimitukseen sisältyvää rauhatonta polotusta vaan ennemminkin eräänlaista rauhoittavaa suhinaa.

Kaikesta päätellen olen lakannut pelkäämästä. Tai tuntemasta. Tai aistimasta.

Sitä minä vain ihmettelen, että mitä tällainen puolivillainen kuolleen kielten tutkija ylipäättään tekee koko retkellä. Luulevatko ne että minusta on jotakin apua, jos ne löytävät sieltä jonkin - niin kuin täällä supistaan - aluksen? Mitä? Että minä sitten kumarrun huhuilemaan joitain unohdettuja lauseenparsia jäähän porattuun reikään?

Sitä paitsi olen edelleenkin varma, että ennen pitkää kumpikin löytö paljastuu vain joksikin geologiseksi pökäleeksi.

Lähetäjä: Piilotettu

Vastaanottaja: Piilotettu

Käsittelijä: Piilotettu

Luokitus/ Toimenpide: Turvallisuusriski/ Arkistoidaan käsittelyä varten

Jää. Se jotenkin elää.

Ne ovat järähdyksiä, siirroksia, välillä hengähdyksiä tai raskaita huokaisuja. Tässä muutenkin jo aivan kyllin huokailevassa autiudessa ne tuntuvat siltä kuin joku tai jokin tunkeutuisi kutsumatta huoneeseen, pyyhkäisisi lihan ja luiden läpi juuri niin nopeasti että ele tuntuu ikään kuin pahantahtoisen leikkimieliseltä: sinulla ei ole täällä valtaa, tyttö.

Ei kyllä olekaan. Yritin eilen kysyä prof. *****lta ihan mitä tahansa joutavaa näistä järähdyksistä, mutta mies vain mutisi jotakin umpimielistä ja samalla hyväntuulisen kiihkeää ja säntäsi sitten jonkun alaisensa perään asuinkuvun ja tutkimusaseman väliselle yhdyskäytävälle.

Niin. Ei minulle täällä tarvitse kertoa mitään. Minä olen vain lääkäri. Ja kaikki on niin pirun varovaista, suunniteltua ja lääkittyä jo valmiiksi, ettei

kukaan ole saanut edes pikkuruista haavaa. Ei minulla ole täällä mitään käyttöä ennen kuin joku ehkä löytää harjanteesta sen ***** ja tapahtuu jotakin, mihin minua tarvitaan.

Ja edellinen viesti tuli vain jostakin syystä takaisin. En ymmärrä.

Lähetetty: Piilotettu
Vastaanottaja: Piilotettu
Käsittelijä: Piilotettu
Luokitus/ Toimenpide: Tarpeeton/ Arkistoidaan

Senkin rakas ***** - *****. Ja jos täällä jotain sensurointia varmaan tapahtuukin, niin tuon minä tein itse. Laske vain merkkejä.

Juuri nyt en osaa kertoa muuta kuin että jää valtaa alusta. Mitään hätää ei kai ole, mutta minusta se on uhkaavaa. Jää. Jotenkin se ryömi.

Juuri nyt on vaikea ymmärtää, miten olen ikinä voinut päästää sinut sinne. Täällä, täälläkin, on koko ajan läsnä jonkin luokan hengenvaara. Ja siltikään en tunne mitään muuta kuin jotakin täsmentymätöntä, myllertävää surua. Ilman sinua minusta ei ole jäljellä sadasosaakaan.

En sitä paitsi ole tiennyt, että rakkaus ja ikävä voivat tappaa näin. Sekä ruumiillisesti että kielellisesti. Päässä hakkaa vain kysymys siitä miten ikinä on mahdollista, että sinä olet siellä ja minä täällä.

Tämä on taatusti pisin välimatka, joka koskaan on erottanut kahta toisiaan rakastavaa ihmistä. Meidänkö se ennätys nyt piti saada nimiimme?

Lähetetty: Piilotettu
Vastaanottaja: Piilotettu
Käsittelijä: Piilotettu
Luokitus/ Toimenpide: Lievä riski / Arkistoidaan editointia varten

Kuule. Olenko koskaan kertonut riittävän vakuuttavasti, että rakastan sinua? Koskaan en ole ketään tällä tavalla rakastanut, enkä koskaan tuntenut tällaista yksinäisyyttä. Kuolema ei voi olla mitään tähän verrattuna.

Onhan siellä kaikki hyvin? Haluaisin niin kuulla jotain. Ja tietysti epäilen. Ole minun, ole. Täytyy olla.

Tämä ei ole seikkailu, tämä on ikävän ja yksinäisyyden huipentuma. Tapahtui täällä sitä paitsi mitä hyvänsä, arjen siellä *täytyy* olla jännittävämpää.

Nyt en ehdi enempää, sain ensimmäisen potilaani *****ssa. Omituinen palovamma. Kerron pian lisää!

Lähetetty: Piilotettu
Vastaanottaja: Piilotettu
Käsittelijä: Piilotettu
Luokitus/ Toimenpide: Sekapäinen/ Lähetetään

Rakas - jos minulla vielä sellainen on; monimuotoiset epäilykset alkavat kiemurrella pitkin päätäni - niin, rakas. Meri on tänään tyyni ja teräksinen ja ilma niin kylmä että helisee.

Mitään sieltä ei edelleenkään kuulu, joten palaan vielä edelliseen viestiin.

Niin. On vain pakko sanoa, kuinka mahdottoman epätydyttävää on

käyttää sellaisia sanoja kuin "rakkaus", "ikävä", "kaipaus" tai "kuolema", mutta niillä on nyt pakko operoida. Sillä kaikista maailman ja maailmankaikkeuden asioista juuri tämä piinaa minua nyt eniten. Se, että minulta katoaa sekä kieli että ruumis tämän - voi sentään - "separaation" myötä.

Anna kun selitän. Istun ahtaassa, komeromaisessa hytissä ja tuijotan pientä pyöreää ikkunaa, jota peittää yhä paksumpi kerros jäätä. En ole moneen päivään osannut tehdä mitään muuta kuin istua tässä ja pyöritellä päässä ja suussa kaikenlaisia hyödyttömiä käsitteitä, jotka kumahtelevat pitkin tyhjää kallokoppaa samalla tavalla kuin noiden järjettömien aaltojen iskut laivan rungossa.

Anna anteeksi, kuulostan varmasti typerältä ja ehkä jopa hullulta. Mutta minulla on hirvittävä tarve edes yrittää selittää tällä jo pahaan epäkuntoon menneellä kielellä, mitä näissä ruostuneissa ja jäätynneissä aivoissa tapahtuu. Jonkinlaista irvokasta, tyhjästä merkeistä koostuvaa valveunta. Istun paikallani ja pomputtelen kaikkea tätä käsitteellistä sotkua: sinä ja minä, jää ja jää, tunnistamaton ja varmaan sikarinmuotoinen lentävä esine siellä, tunnistamaton ja varmaan sikarinmuotoinen lentävä esine täällä, ja molemmat vieläpä töröttämässä irvokkaasti jostakin kirotusta keskiharjanteesta. Freud ja tunnistamaton sikarinmuotoinen lentävä esine vedessä keskiharjanteessa kahdessa paikassa samaan aikaan. Freud ja merenkulku. Freud ja kuivaliha. Freud ja minä, kuolaava idiootti.

Ja entäpä sitten *Vostok*. Järvi, avaruusohjelma, avaruusalus, valtamerialus. (Miksi ne ovat sutaisseet nimen hätäisesti mustalla maalilla laivan keulaan?) Ja kohta tajunnassa hakkaakin jo Japetus, *japetusjapetusjapetus* - kuulostaa lähinnä vaippamerkillä - ja sitten tulevat jälleen rakkaus ikävä ruumiin muisti ja kaikki edellinen sosialistisesta inhorealismista supermarketin kautta kreikkalaiseen mytologiaan -

Ja lopulta on vain pakko läpsiä itseään poskille ja ulista.

Kuulostan - tiedän kyllä miltä. Rakas. Rakastan sinua niin, että ilman sinua kadotan kaiken. Kieli, mieli, ruumis. Suhteellisuudentaju. Ja myös todellisuus tuolla ulkona kirmaa kovaa vauhtia jonnekin kauas.

- - -

Läbettäjä: Piilotettu

Vastaanottaja: Piilotettu

Käsittelijä: Piilotettu

Luokitus/ Toimenpide: Turvallisuusriski, osin kiusaannuttava/ Arkistoidaan

Rakas ***** (anteeksi, en vain voinut nyt olla käyttämättä tuota), täällä tapahtuu jotain. Yhtäkkiä asema on täynnä pitkää ja valittavaa ääntä, äkillisiä kumisevia tärahdyksiä ja liikettä, joka on selvästi peräisin sekä ihmisistä että kuusta. Se alkaa äkkiä tuntua jonkinlaiselta henkilöltä.

Jää liikkuu taas.

Nyt alkaa vähän pelottaa. Ehkä se on hyvä, että jotain vihdoinkin tapahtuu. Mutta kun juoksin taas kerran käytävällä prof. *****n perässä ja hinguin avuttomia kysymyksiäni siitä mitä kaikki hälinä nyt oikein koskee, mutisi mies vain silmät alkuvoimaista intoa loistaen että kaikki on täydellisesti, täydellisesti, täydellisesti.

Jotenkin hyytävää. Voi taivas, voi Jeesus. Voiko tällaisia ilmaisuja tässä yhteydessä nyt mitenkään käyttää? Kuka sensuroi ketä? Kenen pitäisi sensuroida ketä?

- - -

Läbettäjä: Piilotettu

Vastaanottaja: Piilotettu
Käsittelijä: Piilotettu
Luokitus/ Toimenpide: Jokseenkin harmiton/ Lähetetään

Tämä tästä vielä puuttui. Sain tänään - ilmeisesti jonkin virhetoiminnon avustuksella - takaisin edellisen viestini, jonka joku viheliäinen vitsiniikkamoderaattori oli luokitellut "sekapäiseksi".

Oi voi. Ei tässä jaksa enää mitään sen ihmeellisempää sanoa. Eikä ole enää kykyjäkään, NIIN KUIN JOKU SIELLÄ VARMASTI OSAA EDELLISESTÄ VIESTISTÄ PÄÄTELLÄ.

No niin. Rakas. Alamme olla perillä; vielä täytyy taittaa matka järvelle. Touhuamista, kohinaa, lumen suhinaa, ujeltavaa tuulta. Valkoista. Ei muuta. Paitsi ikävä, mitä siitä voi vielä sanoa? Niin kuin on käynyt selväksi, olen menettänyt kieleni, itseni, kaiken.

Ei tässä paljon mikään uponnut avaruusmakkara lohduta.

Lähetäjä: Piilotettu
Vastaanottaja: Piilotettu
Käsittelijä: Piilotettu
Luokitus/ Toimenpide: Lievä riski/ Arkistoidaan editointia varten

Rakas, vihdoinkin viesti! En osaa sanoin kuvailla tätä *silkeää* iloa! (Ja niin kuin tiedät, en osaa enää kuvailla sanoin paljon muutakaan.)

Mutta missä "perillä"? En ymmärrä. Selvennä! Tätä kontrollia en enää ymmärrä myöskään. Vaikuttaa siltä, ettei koko touhulla ole turvallisuuden kanssa mitään tekemistä. Joku ehkä piruilee. Tai sitten kaiken takana on vain ontuva yhdistelmä automaattista ja inhimillistä sensuuria ja meidän omia estojamme. Minä en kyllä löydä enää mistään minkäänlaista logiikkaa.

Mutta täällä, täällä ne ovat nyt osuneet poransa kanssa johonkin. En tiedä enempää. Ne eivät kerro.

Jotenkin aistii kuitenkin sen, että kohta tehdään historiaa. Ja minä vain ikävöin sinua. Tämä on pohjatonta. Oleminen jään ja sen *jonkin* päällä. Ja ikävä: pohjatonta.

Lähetäjä: Piilotettu
Vastaanottaja: Piilotettu
Käsittelijä: Piilotettu
Luokitus/ Toimenpide: Turvallisuusriski/ Arkistoidaan

Rakkaani. Olisit täällä tarpeen. Olemme perillä, keskellä kaaosta. Ne ovat nyt lähettäneet jonkin robottivehkeen järven pohjaan ja se on sitten tökkinyt sitä pirun kapinetta tai mikä nyt onkaan ja se on jotenkin reagoinut. Porausreikä syöksee vettä hyiseen ilmaan ja jossain tuolla neljän kilometrin paksuisen jääkerroksen alla tapahtuu jotain isoa ja pelottavaa ja arvaa mitä, minä vain ikävöin sinua, jää järisee ja minä ikävöin sinua.

Nyt on pakko lopettaa on kiire en tiedä mihin. Rakastan!

Lähetäjä: Piilotettu
Vastaanottaja: Piilotettu
Käsittelijä: Piilotettu

Luokitus/ Toimenpide: Vaaraton/ Lähetetään

Nyt on kiire. Toivottavasti edes tämä tulee perille. Rakastan sinua! Aina.
Tiedä

Lähetäjä: Piilotettu
Vastaanottaja: Piilotettu
Käsittelijä: Piilotettu
Luokitus/ Toimenpide: Vaaraton/ Lähetetään

Vihdoin! rakas

Lähetäjä: Piilotettu
Vastaanottaja: Piilotettu
Käsittelijä: Piilotettu
Luokitus/ Toimenpide: Vaaraton/ Lähetetään

se

Lähetäjä: Piilotettu
Vastaanottaja: Piilotettu
Käsittelijä: Piilotettu
Luokitus/ Toimenpide: Vaaraton/ Lähetetään.

Mikko RIMMINEN on 1975 syntynyt helsinkiläinen kirjailija. Rimminen on julkaissut kaksi runoteosta sekä kaksi romaania. Hänen huomiota herättänyt esikoisromaaninsa Pussikaljaromaani (2004) sai Kalevi Jäntin kirjallisuuspalkinnon nuorille kirjailijoille ja se oli myös Finlandia-palkintoehdokkaana. Teos on käännetty saksaksi ja se ilmestyy ruotsiksi, hollanniksi, venäjäksi sekä latviaksi. Rimmisen toisen romaanin nimi on Pölkky (2007). Rimminen työskentelee kirjoittajakouluttajana sekä kustannusmaailmassa.

Finlande

Les archives

MIKKO RIMMINEN

Expéditeur : Caché

Destinataire : Caché

Chargé de traitement : Caché

Catégorie / Procédure : Risque éventuel / Archiver pour traitement

Ma chérie, la nuit dernière j'ai vu une baleine. J'étais sur le pont et je regardais la mer obscure dont s'est soudain élevée une masse formidable, indistincte et ruisselante. Très vite, elle a disparu.

Le spectacle de cette créature, vois-tu, m'a d'une certaine façon semblé faussé. Et le plus affreux, c'est que cette géante majestueuse a surtout éveillé en moi de l'irritation.

Car tout simplement : qu'est-ce que je fous sur cette mer infinie ? Qu'est-ce que tu fous au beau milieu de l'espace infini ?

Qu'est-ce qu'on fout ?

— — —

Expéditeur : Caché

Destinataire : Caché

Chargé de traitement : Caché

Catégorie / Procédure : Risque pour la sécurité / Archiver

Mon chéri, je ne peux toujours pas supporter la lenteur de ces messages. Je ne supporte pas le temps que ça prend pour arriver à destination, je ne supporte pas les bizarres moitiés de message sans queue ni tête, je ne supporte pas les envois qui se perdent quelque part dans l'espace.

Je ne supporte sans doute rien d'autre non plus, à vrai dire, comme cela s'entend certainement. Enfin, si l'on entend quoi que ce soit.

Ici, il ne se passe absolument rien. À la surface de ***** il ne se passe pas grand'chose en soi, mais l'absence pour ainsi dire totale de divertissements dans la station exacerbe mes sens d'une façon presque douloureuse. C'est ridicule, mais tu sais ce que j'entends par « déprivation ». Je ne peux pas le dire comme je le voudrais ; il y a certainement quelqu'un qui lit cet échange.

C'est vraiment, vraiment difficile à supporter. L'être humain n'a pas été conçu pour manier de telles distances.

Je ne me lasse pas de répéter ces mots : je t'aime.

— — —

Expéditeur : Caché
Destinataire : Caché
Chargé de traitement : Caché
Catégorie / Procédure : Risque pour la sécurité / Interrompre, archiver

Moment phare de la journée : l'humidité condensée sur le toit de la cabine a formé une longue goutte qui a fini par tomber sur mon front. J'ai ressenti – quelque chose.

Bah. Tout ça est parfaitement impossible à comprendre. Oui, la distance. Je deviens de jour en jour plus irritable, et parfois je me prends même à me demander ce que tu crois obtenir là-bas ; à me demander ce qu'il peut bien y avoir là-bas de si génial, est-ce que je ne te suffis pas et ainsi de suite.

Excuse-moi. J'ai parfaitement conscience que ce n'est pas tous les jours que l'on trouve une construction artificielle dans le Système solaire. Et j'aime que tu aies eu le courage d'y aller. Mais qu

— — —

Expéditeur : Caché
Destinataire : Caché
Chargé de traitement : Caché
Catégorie / Procédure : Risque éventuel / Archiver

Il semble que quelque chose ait commencé d'affecter la transmission des messages. Arrivent-ils bien à destination, d'ailleurs ?

Quoi qu'il en soit : je t'aime.

— — —

Expéditeur : Caché
Destinataire : Caché
Chargé de traitement : Caché
Catégorie / Procédure : Risque pour la sécurité / Archiver

On n'entend rien. Qu'est-ce qui peut bien se passer là-bas ? On commence (enfin) à s'activer, il y a eu un incendie bénin dans la salle des machines et les gens courent partout dans le navire, mais je vais encore essayer de dire ce que je n'ai pas pu raconter dans mon dernier message – vu qu'il s'est expédié tout seul en plein milieu.

Tout le voyage est décidément marqué par une atmosphère de secret telle, que je ne crois pas que ce message passe au travers. Quand, au moment du départ, j'ai essayé d'en parler, le message m'est revenu aussitôt. Mais comme. Mais comme.

Comment le dire alors ? Je ne vois plus guère de moyen. Peut-être comme ça, tout simplement : nous aussi, maintenant, on en a un, ici sur la Terre. Un objet étranger.

Des emmerdeurs cosmiques ?

— — —

Expéditeur : Caché
Destinataire : Caché

Chargé de traitement : Caché

Catégorie / Procédure : Idiolectal / Archiver pour découpage

Mon cher Hyperglycinémie (j'essaie juste pour tromper mon ennui de voir quel mot peut passer au travers). Chéri, chéri, chéri.

Je voudrais tout le temps employer des mots comme *****, ***** ou même *** – il te suffit de compter les blancs – mais comme apparemment il y a vraiment quelqu'un qui espionne la ligne. Quelqu'un « des nôtres », ou bien simplement un Etouffeur d'Amour de l'Administration Universelle. On est facilement timide devant ces gens-là.

Mais bon, il faut bien essayer de se donner d'une façon ou d'une autre l'illusion de communiquer. Peut-être ceci deviendra-t-il un simple journal intime. Le plus insipide de l'univers.

Mais sois gentil, réponds, dis quelque chose. Si tu m'entends.

— — —

Expéditeur : Caché

Destinataire : Caché

Chargé de traitement : Caché

Catégorie / Procédure : Caché

Qu'est-ce que je m'ennuie. Qu'est-ce que je m'ennuie !

Et dire qu'il m'est pourtant arrivé de rêver d'une longue traversée, de rêver qu'on pourrait griffonner, sur un navire balancé par la houle, une liasse de poèmes sublimes ou parcourus de l'esprit marin, ou autre chose de très élevé. Mais ceci : des couloirs, des couloirs sans fin, le fracas à la fois inquiétant et rassurant de la salle des machines, des chercheurs obtus, des hommes de mer baragouinant une langue incompréhensible, et surtout l'odeur oppressante de la mer salée, son murmure et sa présence continue, agressive.

Toujours présente, présente, présente. Solitude.

Donc : quel ennui. Chaque jour, il faut aller manger à trois reprises un brouet infect, et chaque jour à trois reprises on ressent exclusion et solitude infinie. Pour le capitaine et le personnel, le groupe de chercheurs constitue surtout un facteur de désordre venu du dehors ; et le groupe, pour sa part, voit l'équipage comme une bande de demi-imbéciles qui devraient bien plutôt nous faire fonction de serviteurs.

En somme, on se regarde beaucoup en chiens de faïence ici : tout le monde pressent que quelque chose d'important est en jeu. Chaque Etat, chaque chercheur et chaque sous-fifre veut évidemment être le premier. Mais le premier à faire quoi, personne n'est vraiment au courant.

— — —

Expéditeur : Caché

Destinataire : Caché

Chargé de traitement : Caché

Catégorie / Procédure : Non classé / À restituer

Quel ennui.

Comment pourrait-on le dire autrement ? Les mots n'aboutissent qu'à l'ennui. La station est toujours muette, lisse et froide, la nourriture est une bouillie spatiale inconcevable. Comment le rien peut-il être si oppressant ?

Avec cet ennui, il est impossible de croire que j'aie – enfin – accédé à la surface d'un astre étranger. À une distance inconcevable. Une distance inconcevable de qui, devine un peu. Ça ne fait pas spécialement solennel.

Et toujours rien qui vienne de l'extérieur. La station est si dense que l'univers, par là à l'extérieur (ou là-bas bien sûr), pourrait avoir cessé d'exister depuis longtemps déjà. A vrai dire, ici il n'y a rien qui puisse signifier quoi que ce soit pour moi.

Une lumière claire, blanche. Un air piquant, sans caractère, où flotte une odeur que l'on ne peut qualifier que de « stérile ». Et toutes sortes de murmures, cliquetis, grondements, vrombissements, formant un tapis sonore que l'on fait parfois l'erreur de prendre pour le silence. Et puis soudain – ou plus exactement continuellement, comme ici il n'y a strictement rien d'autre à faire que de rester au lit et se concentrer *au moins* sur cette asséchante pauvreté sensorielle – oui, soudain on distingue un son qui ressort sur le murmure de fond, et c'est alors que l'ouïe part à la chasse, guettant tout ce qui se détache. Et tout d'un coup, dans la tête un lourd grondement martèle aussi bien les oreilles, le cerveau que le corps même, en une cacophonie insupportable.

Et cela ne découle même pas des conditions de vie. Je me débrouillerais très bien ici sans l'amour – tu comprends ? Sans cet amour.

Ce serait plus facile sans. Mais cette possibilité, je n'ai même pas la force, en fin de compte, de l'imaginer.

Dis quelque chose.

— — —

Expéditeur : Caché

Destinataire : Caché

Chargé de traitement : Caché

Catégorie / Procédure : Risque éventuel / Archiver pour modification

Amour de ma vie, là-bas quelque part. Nous approchons de l'Antarctique. Le voyage en lui-même est loin d'être terminé, mais un nouvel air de concentration se voit maintenant aussi bien dans le groupe que dans l'équipage.

Même mon voisin de cloison Valeri, intarissable spécialiste russe de biologie marine, dont j'ai pu écouter jusqu'à l'épuisement les explications exaltées sur la petite faune des bassins versants, s'est tu aujourd'hui à table. Il se contentait de sourire, introspectif et comme purifié, et, de façon effrayante, il avait l'air heureux.

Ou bien, ce n'est que moi. Peut-être ai-je perdu mon sens des proportions. La mer hurle au-dessus du pont du vaisseau, horizontale et solide, et pourtant il semble qu'autour du navire soit descendu un miraculeux et clair silence. Je vois bien qu'il se forme continuellement autour des structures une glace lourde et rigide, que les étranges gnomes velus de l'équipage brisent autant qu'ils le peuvent, mais à vrai dire je n'entends même pas le brouhaha agité inhérent à ce travail, seulement une sorte de frémissement apaisant.

Tout semble indiquer que j'ai cessé d'avoir peur. Ou de sentir. Ou de percevoir.

Je me demande juste ce qu'une espèce de chercheur en langues mortes mal dégrossi peut bien faire dans cette galère. Croient-ils que je puisse leur être d'une quelconque aide s'ils trouvent là-bas – comme il se murmure ici – un vaisseau ? Quoi ? Je vais peut-être me pencher sur un trou foré dans la glace pour y marmonner des sentences oubliées ?

De plus, je reste convaincu que d'ici peu ces deux découvertes se révéleront

n'être que des formations géologiques quelconques.

— — —

Expéditeur : Caché

Destinataire : Caché

Chargé de traitement : Caché

Catégorie / Procédure : Risque pour la sécurité / Archiver pour traitement

La glace. En un sens, elle vit.

Ce sont des secousses, des frottements, parfois des respirations ou de lourds soupirs. Dans cette désolation qui soupire déjà bien suffisamment, ils donnent l'impression que quelqu'un ou quelque chose s'introduit dans la chambre sans y être invité, fonce à travers la chair et les os à une vitesse telle que le geste fait penser à quelqu'un qui ne ferait mine de jouer que par méchanceté : tu n'as aucun pouvoir ici, ma petite.

Ça c'est sûr. Hier, j'ai essayé de poser telle ou telle question futile au professeur ***** au sujet de ces secousses, mais il s'est contenté de bredouiller quelque chose d'un ton obtus, mais avec, en même temps, une bonne humeur nerveuse, puis il s'est précipité derrière un de ses subalternes dans la coursive qui joint l'habitable et le centre de recherches.

Bref. À moi, pas besoin de dire quoi que ce soit, ici. Je ne suis que le médecin. Et tout est si foutrement minutieux, programmé et préalablement traité, que personne ne s'est fait la moindre égratignure. Je ne serai d'aucune utilité ici avant que quelqu'un ne trouve peut-être le ***** sur la dorsale et qu'il ne se passe quelque chose qui fera qu'on aura besoin de moi.

Et mon message précédent m'est revenu, pour Dieu sait quelle raison ! Je ne comprends pas.

— — —

Expéditeur : Caché

Destinataire : Caché

Chargé de traitement : Caché

Catégorie / Procédure : Inutile / Archiver

Espèce de chère *****. Et si comme il se doit la censure intervient ici, eh bien c'est que je l'ai voulu. Compte donc les blancs.

A cet instant précis, je n'ai rien d'autre à dire que le fait que la glace est maîtresse du vaisseau. Certes, ce n'est pas la panique, mais je sens comme une menace. La glace. D'une certaine façon elle rampe.

A cet instant précis, il est difficile de comprendre que j'aie jamais pu te laisser partir là-bas. Ici, ici aussi, il y a en permanence danger de mort d'un certain niveau. Et malgré tout, je ne ressens rien d'autre qu'un chagrin indéfini et envahissant. Sans toi, il ne reste de moi pas même un centième.

Et puis, je ne savais pas que l'amour et l'ennui peuvent tuer de cette façon. Aussi bien par le corps que par la langue. Dans ma tête, une question m'assaille, comment est-il possible que tu sois là-bas et moi ici.

Voilà à coup sûr la plus longue distance qui n'ait jamais séparé deux personnes qui s'aiment. Fallait-il que ce soit nous qui établissions ce record ?

— — —

Expéditeur : Caché
Destinataire : Caché
Chargé de traitement : Caché
Catégorie / Procédure : Risque modéré / Archiver pour modification

Ecoute. Ai-je déjà dit de manière suffisamment convaincante que je t'aimais ? Jamais je n'ai aimé personne de cette façon, et jamais je n'ai ressenti une telle solitude. La mort n'est rien comparée à ceci.

Tout va bien là-bas, hein ? J'aimerais tant entendre quelque chose. Et, bien sûr, je doute. Sois à moi, rien qu'à moi. Il le faut.

Ceci n'est pas une aventure, ceci est le summum de l'ennui et de la solitude. Du reste, quoi qu'il puisse se passer ici, le quotidien là-bas est *nécessairement* plus exaltant.

Je dois m'arrêter là, je viens de recevoir mon premier patient sur *****. Une brûlure bizarre. J'en dirai bientôt davantage !

— — —

Expéditeur : Caché
Destinataire : Caché
Chargé de traitement : Caché
Catégorie / Procédure : Extravagant / À expédier

Ma chérie – si j'ai encore une chérie ; des doutes de natures diverses commencent à fourmiller dans ma tête – oui ma chérie. La mer aujourd'hui est calme et couleur d'acier, l'air est si froid qu'on l'entend tinter.

On ne voit toujours rien arriver, donc je reviens à mon précédent message.

Bon. Il faut vraiment que je dise à quel point il est on ne peut plus insatisfaisant d'employer des mots comme « amour », « ennui », « nostalgie » ou « mort », mais il va bien falloir les mettre à contribution. Parce que de tout ce qui constitue le monde et l'univers, c'est ça qui me torture le plus. Le fait que je sois dépossédé aussi bien de ma langue que de mon corps, au fil de cette – oh là là – « dissociation ».

Laisse-moi t'expliquer. Je suis dans une cabine étroite, genre placard, et je fixe la petite fenêtre ronde, couverte d'une couche de glace toujours plus épaisse. Voilà plusieurs jours que je n'ai rien su faire d'autre que rester là et retourner dans ma tête et dans ma bouche toutes sortes de concepts inutiles qui résonnent en parcourant ma boîte crânienne vide de la même façon que les chocs de ces vagues insensées contre la coque du navire.

Excuse-moi, je donne sûrement l'impression d'être idiot, ou même fou. Mais j'ai un besoin terrible d'essayer d'expliquer au moyen de cette langue déjà sérieusement abîmée ce qui se passe dans ce cerveau rouillé et ankylosé. Une sorte de rêve éveillé, grotesque, constitué de signes parfaitement vides. Je reste à ma place et je ressasse toute cette mixture abstraite : toi et moi, la glace et la glace, un objet volant non identifié sans doute en forme de cigare là-bas, un objet volant non identifié sans doute en forme de cigare ici, tous les deux évidemment formant une saillie grotesque à la surface d'une foutue demi-dorsale. Freud et l'objet volant non identifié en forme de cigare plongé dans l'eau sur une dorsale en deux endroits à la fois. Freud et la navigation maritime. Freud et la viande séchée. Freud et moi, idiot baveux.

Et le *Vostok* alors. Un lac, un programme spatial, un vaisseau spatial, un transatlantique. (Pourquoi ont-ils hâtivement badigeonné le nom à la peinture noire sur la proue du navire ?) Et bientôt Japet vient aussi marteler ma

conscience, *japetjapetjapet* – on dirait plutôt une marque de couches-culottes – puis ensuite viennent encore l'amour, l'ennui, la mémoire du corps et tout ce qui précède depuis le réalisme socialiste sordide jusqu'au supermarché en passant par la mythologie grecque –

Et pour finir il ne reste plus qu'à se taper sur les joues et à hurler.

J'ai l'air de – je sais bien de quoi. Ma chérie. Je t'aime tant que, sans toi, je perds tout. Ma langue, mon esprit, mon corps. Mon sens des proportions. Et puis la réalité, à l'extérieur, court comme une dératée, s'enfuit quelque part au loin.

— — —

Expéditeur : Caché

Destinataire : Caché

Chargé de traitement : Caché

Catégorie / Procédure : Risque pour la sécurité, partiellement embarrassant / Archiver

Mon cher ***** (pardon, je n'ai pas pu m'empêcher d'utiliser ça), ici il se passe quelque chose. Brusquement la station est pleine d'une voix longue et douloureuse, de brusques chocs sourds et d'un mouvement qui provient manifestement tant des hommes que de la lune. Elle donne soudain l'impression d'être une espèce d'individu.

La glace bouge à nouveau.

Ça commence à faire un peu peur. C'est peut-être bien qu'il se passe enfin quelque chose. Mais quand j'ai encore une fois couru après le professeur ***** dans le couloir en l'assillant de questions inquiètes sur ce qui pouvait au juste produire tout ce boucan, il a simplement marmonné, les yeux brillant d'un enthousiasme qui semblait venir du fond des âges, que tout était parfait, parfait, parfait.

Il fait quelque peu glacial. Oh ciel ! oh Seigneur. ! Y a-t-il encore moyen d'employer ce genre d'expressions dans ce contexte ? Qui censure qui ? Qui devrait censurer qui ?

— — —

Expéditeur : Caché

Destinataire : Caché

Chargé de traitement : Caché

Catégorie / Procédure : Quasiment inoffensif / À expédier

Il ne manquait plus que ça. Aujourd'hui on m'a renvoyé – visiblement à la suite d'une fausse manœuvre – mon message d'hier, qu'un petit rigolo de modérateur à la manque avait classé comme « extravagant ».

Bon sang. Je n'ai pas la force de dire grand'chose d'autre. Et je n'en ai plus les capacités, COMME QUELQU'UN LÀ-BAS PEUT SÛREMENT LE DÉDUIRE DE MON DERNIER MESSAGE.

Enfin. Ma chérie. Nous sommes presque arrivés ; il reste à se diriger vers le lac. Agitation, bourdonnement, neige qui souffle et vent qui hurle. Du blanc. Rien d'autre. A part l'ennui, qu'y a-t-il à en dire ? Comme on l'a compris, j'ai perdu ma langue, mon identité, j'ai tout perdu.

Et ce n'est pas une épave d'andouillette spatiale qui va me consoler.

— — —

Expéditeur : Caché
Destinataire : Caché
Chargé de traitement : Caché
Catégorie / Procédure : Risque modéré / Archiver pour modification

Chéri, enfin un message ! Les mots ne suffisent pas pour décrire cette *joie* pure et simple ! (Et comme tu le sais, les mots ne suffisent pas pour grand'chose d'autre non plus.)

« Arrivés », mais où ça ? Je ne comprends pas. Précise ! Et je ne comprends pas non plus cette surveillance. Il ne semble pas que toute cette affaire ait quoi que ce soit à voir avec la sécurité. C'est peut-être quelqu'un qui joue au con. Ou bien, il y a derrière tout ça une combinaison boiteuse de censure automatique, humaine, et de nos propres inhibitions. Je ne trouve plus nulle part la moindre logique.

Mais ici, ici ils viennent de toucher quelque chose avec leur foreuse. Je n'en sais pas plus. Ils ne diront rien.

On sent quand même confusément qu'on va bientôt faire l'histoire. Et moi, je ne fais que me languir de toi. C'est insondable. Etre sur la glace et sur cette *chose*. Et l'ennui : insondable.

— — —

Expéditeur : Caché
Destinataire : Caché
Chargé de traitement : Caché
Catégorie / Procédure : Risque pour la sécurité / Archiver

Ma chérie. On aurait bien besoin de toi ici. Nous sommes arrivés, au milieu du chaos. Ils viennent d'envoyer un bidule robotisé au fond du lac, il a tripatouillé un truc à la con, Dieu sait ce que c'est, en tout cas ça a réagi. Le trou de forage rejette de l'eau dans l'air glacial et, quelque part, sous la couche de glace épaisse de quatre kilomètres, il se passe quelque chose d'énorme et d'effrayant et devine quoi, je ne fais que me languir de toi, la glace tremble et tu me manques.

Je dois m'arrêter là, il faut courir je ne sais où. Je t'aime !

— — —

Expéditeur : Caché
Destinataire : Caché
Chargé de traitement : Caché
Catégorie / Procédure : Sans danger / À expédier

Il faut se dépêcher. Espérons au moins que ces mots arrivent à destination. Je t'aime ! Pour toujours. Sache

— — —

Expéditeur : Caché
Destinataire : Caché
Chargé de traitement : Caché
Catégorie / Procédure : Sans danger / À expédier

Enfin ! ma chère

— — —

Expéditeur : Caché

Destinataire : Caché

Chargé de traitement : Caché

Catégorie / Procédure : Sans danger / À expédier

cet

— — —

Expéditeur : Caché

Destinataire : Caché

Chargé de traitement : Caché

Catégorie / Procédure : Sans danger / À expédier

.

Traduit du finnois par Martin CARAYOL

Ecrivain finlandais originaire de Helsinki, Mikko RIMMINEN, né en 1975, a publié deux recueils de poèmes et deux romans. Son ouvrage *Le roman du sac rempli de bière* (2004) fut un succès immédiat et lui valut le prix littéraire 2004 pour jeunes écrivains avant de figurer parmi les nominés au Prix Finlandia. Il a été traduit en allemand et paraîtra bientôt en suédois, néerlandais, russe et letton. Son dernier roman, paru en 2007, s'intitule *La Bûche*. Outre ses activités littéraires, Mikko Rimminen travaille dans la formation d'auteurs et le monde éditorial.